

Murányi Sándor Olivér
HALEMBÁBÓL ZORYBA

- Ez lovas zarándoklat, amelyről senki nem megy diszkóba. Egyébként is: a huszonegyedik században már nem diszkónak hívják a bulit. Hol élsz? - dorgálta Krisz, a lovastársam logisztikai emberünket, Árit, aki antialkoholista elvei ellenére egyre jobban dühbe gurult. Később tudtam meg: a kalandot nála inkább nőkben (nem alkoholban és egyéb tudatmódosító szerekben) kellett érteni. Nem tudom, miről beszéltek tovább, de Árinak végül a lakókocsink sofőrülése maradt a bulihelyszín, ott aludta (vagy vészelt?) át az éjszakát. Nekem, aki egész nap lovagoltam, a lakókocsi ágya jutott. Ári reggel elvörösödött fejfel szállt ki az autóból. Arca teljesen el volt borulva, szeme vérben forgott a kialvatlanságtól. Bejelentette csapatunknak, hogy ő ma kiszáll a zarándoklatból, és hazautazik Magyarországra. Mindannyian meglepődtünk. Farkas, a vezetőnk győzködni próbálta, hogy ne bontsa meg és ne demoralizálja kiszállásával a társaságot, de a logisztika felelőse hajthatatlan maradt. Ekkor Krisz jelezte, hogy Ári jogász, hidegfejű racionalista, hajthatatlan, ezért ne is próbáljuk győzködni, inkább hagyjuk távozni. Két makói lovastársunk, apa és fia épp a mai napig tudta csak vállalni az utat, mivel otthon nagy gazdaságuk volt, így még jármű is indult, amelybe a jogász beülhetett. Délig együtt lovagoltam a makói fiúval. Déltől átadtam Vándort, a lovamat Krisznek, jómagam pedig autóba ültem. Aznap szállásunk felé tartottunk. A jogász vezetett.

- Nálad nincs szeretet - kezdte monológját. - Pontosabban: nálad a szeretet csupán gondolat.

- Ezt nem igazán értem - feleltem.

- Mert nem akarod érteni. Ti álszent zarándokok vagytok. Valójában magatokat fényezitek ezzel az úttal. Ez a szeretet?

- Jól van - legyintettem -, legyen mindenben igazad, csak ne vitázzunk! Erre még jobban dühbe gurult. Kiabált és hadonászott, közben el-elengedve a volánt:

- Nem azért van igazam, mert te megadod nekem, és azt mondod, igazam van! Hanem mert igazam van! Ha te nem élnél, akkor is igazam volna!

- Henry David Thoreau szerint az igazság elmondásához két személy kell - az egyik mondja, a másik hallgatja - vágtam vissza.

- Nem érdekel, hogy hallgatod vagy nem! Az igazság egy kijelentésnek vagy állításnak a saját tárgyához való viszonyát jelenti! Az igazságnak nincs köze a te létezésedhez! Fogd már fel!

Ordítva hajtott be Zoryba, az Equi Verso Lovas Sport Klub lovardájába, ahol nagy meglepetésünkre házigazdánk személyében egy szőke, kékszemű, hosszú combú fiatal lengyel nő várt. Ári arca azonnal kisimult. Orrcimpája kitágult, amikor kiugrott az autóból, hogy angolul köszöntse a hölgyet. Nemcsak köszöntötte, hanem arcához közel hajolva, erőszakosan magyarázni kezdett, hogy lyukat beszéljen a hasába. Csak álltam és bámultam. Vendéglátónknak alig maradt ideje, hogy bemutatkozzon. Anióknak hívták. Megmutatta szállásunkat a lovarda öltözőjében. Amíg lepakoltam csomagom és megborotválkoztam, letusoltam, a fürdő nyitott ablakán át hallottam: a jogász nem adja fel, rendületlenül megy az angol meggyőző szöveg. Annak ellenére, hogy Ania már azt is elmondta: párja tartja fenn anyagilag a lovardát, most ugyan még nincs itthon, ám éjfélre megérkezik. Ári erre legyintett: éjfélig még sok idő van. Egy szempillantás alatt szétfoszlott a sértettsége, és már esze ágában sem volt, hogy hazautazzon Lengyelországból Magyarországra. Hiába invitálták makói lovastársaink. Lepakoltak, pihentek, aztán elköszöntek, és Ári nélkül indultak Budapest, onnan meg Makó felé. A jogász csak ült és beszélt a nőhöz, aki egyre zavartabban mosolygott, mígnem az utánunk jövők is beértek a lovakkal az udvarra. Az érkezés lázas készülétei kezdődtek: a nyergek levétele, a lovak istállóba vitele, abrakolás, itatás. Mindenki dolgozott, a jogász pedig mondta csak a magáét...

Már alkonyodott, de Ári nem hagyott fel monológiával. Ania közben felállt, elment a traktorral szénáért, de a jogászon nem lehetett kifogni, a traktor mellett loholt, angolul magyarázva, széles kézmozdulatokkal gesztikulálva. A szerény vacsora után nyugovóra tértünk. Nem tudtam aludni. Kimentem a lovarda öltözője elé.

- Tarts már egy kis szünetet, pihenjen szegény nő, éjfélig már nincs sok, mindjárt érkezik a párja. Ha Ania engedne és akarná ezt az egészet, már rég révbe jutottatok volna. Pihenj le - kérleltem, de ő hajthatatlan maradt:

- Minél többet kell beszélni neki a semmiről. De kedvesen. Az a lényeg, hogy minden mondandóm végén elnevesse magát. Előbb-utóbb

úgyis beadja a derekát, mert minden nő hűtlen. Ahány nővel voltál te életedben, legalább annyi férfival volt a feleséged is, ha nem többel. A hűség utópia.

- Mikor voltál nővel utoljára? - kérdeztem. Gondolkodás nélkül felelt:

- Két éve.

- Akkor ehhez képest viszonylag sok a hűséges nő a Földön... - nyugtáztam.

- Nincs igazad, de most nem vitatkozom veled, mert Aniára figyelek - vetette oda Ári, majd angolul folytatta tovább. Hiába kérleltem, álljon le, a nő már ment volna lefeküdni, illemből maradt még, hogy jó házigazda legyen.

Éjfél előtt pár perccel Ania hirtelen elköszönt, és emeleti szobájába sietett. Ári fejét lehorgasztva sétált ki az udvarra. Ruháit levetette. Fel-alá járkált meztelenül egyedül. Nem szóltam semmit. Bementem az öltözőbe, lefeküdtem a helyemre, aludni próbáltam. Az éjszaka csendjét az egyik ló horkanása és egy kiáltás törte meg:

- Pedig igazam van!

Portré II. (100 x 120 cm, olaj, vászon)